

Έγω από σένα θέλω αγάπη και στοργή
Γιατί στην πόλη δέ μου δώσαν σημασία
Μ' έβρισαν μπάσταρδο σέ βρίσανε χοντρή
Καί μās εξόρισαν εδῶ στή Ζαβαλίτια

"Ηθελα πλούτη και παλάτια γιά τούς δυό
Σαράντα σκλάβους μόνο γιά τό πρωινό
Σεπτέμβρη τέσσερις ό "Υβ κι ό Μπουσικῶ
Τό καταλάβανε τί μου 'ρθε στό μυαλό

Άγαπημένη μου άποτύχαμε κοινῶς
Μήτε πουκάμισο μ' άφησαν γιά τή θόλτα
Θυμίζω μύγα και μου μοιάζεις γιά κοριός
Πού δέ μπορέσαμε ν' άνοιξουμε μιά πόρτα

Τή Ρωμανία ύπηρετήσαμε πιστά
Άλλά ό Κύρις Στρατηγόπουλος έφάνη
Θά μās βουτήξει τόση δόξα όχ τή Φραγκιά
Πού ό λογισμός όλου του κόσμου δέν τήν

ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΑΝΝΗ

Μās τριγουρίζουνε ληστές
Κι ό μπαρμπαγιάννης είναι μακριά
Θέλω νά πῶ μέσα στό χῶμα
Δεκατέσσερα χρόνια
"Όσα τά μάτια μας
"Ό μπαρμπαγιάννης κι όχι τό σπαθί
σκοτώνει τά θερία
"Ό μπαρμπαγιάννης κι όχι ή φωνή
σκιάζει τό λέοντα
Αυτός μέ τό πλουμιστό πουκάμισο
Και τό τζαγκρί τό θυμωμένο
τούς μπαντίδους σάν κουνέλια
θά ξεγδάρει
Κι έμεις στό καστρί μαζεμένοι
Έφτά ψυχές χρεωμένες στό χάρο
λέμε: μπαρμπαγιάννη
πέ καμιά κουθέντα και γιά μās
στ' άγγελούδια.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΑ

Εθεβε στυχια στο Ζεδάνι
Στή Σαρακίνα κλειδα τοβη
Χαλαβανε φωτις στή Ντρούμα
ή Ζιβορδα φυκορκαή

Μα ήνα τῶτα δε' ήε νοιάζον
Τό δύνωτο δε' με νοιά
Καροί σαρσί ήε νυρανάρε
Τιστί' γυράω λωνικεά

Πρεης τό Πάινο νά συντεδμε
Καί ό Βασιλης κατερεά
Φανταμια στό Σρηηό νά στείτω
Να γάνε χωμα σι ζιτωσι

Καροί σαρσί ήε νυρανάρε
ήά ένω τό ήάτι μου λωνιχτό
Τά φωνασήρια μου νά δάβω
ήήπως προλάβω τό καμά